

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého, ve věci žalobkyně **E. B.**, bytem x, zastoupené JUDr. Zdeňkem Weigem, advokátem se sídlem Nad Zátíším 22, 142 00 Praha 4, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2013, č. j. 14894-3/2013-900000-304.7, o platebním výměru,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a současně byl potvrzen platební výměr Celního úřadu Kladno, (dále jen „správce daně“) ze dne 10. 1. 2012, č. j. 808/2012-176900-024, jímž byla žalobkyni vyměřena spotřební daň z lihu za zdaňovací období září 2010 ve výši 11.115,- Kč.

Usnesením ze dne 20. 8. 2013 postoupil Městský soud v Praze věc zdejšímu soudu z důvodu své místní nepříslušnosti.

Stěžejním argumentem žalobkyně je námitka, že žalovaný neprovedl jí navržený důkaz – odběr vzorků z lihovin obsažených v PET lahvích za účelem zjištění jejich totožnosti s lihovinami v již zdaněných kanystrech. Žalobkyně poukázala na rozporný a svévolný postup žalovaného, který na jednu stranu vyšel z jejího tvrzení, pokud jde o druh lihovin

nacházejících se v PET lahvích (aniž by tyto dále zkoumal), ale již neakceptoval její tvrzení, že tyto lihoviny byly do lahví přelity ze zdaněných kanystrů a obsahují tak řádně zdaněný líh. Na podporu argumentace svévolí žalovaného poukázala žalobkyně na porušení ustanovení § 104 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, jelikož chyba v psaní v rozhodnutí o zajištění neznačeného lihu nebyla dosud opravena opravným rozhodnutím.

Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě upozornil, že důkaz navržený žalobkyní v odvolacím řízení by nemohl vést ke ztotožnění lihovin v PET lahvích s lihovinami v kanystru (a ke kanystru se vztahujícímu daňovému dokladu), jelikož rozбором vzorků lze dokázat pouze skutečnost, že jde o lihoviny stejného druhu, nikoli že jde o lihoviny ze stejného zdroje. K otázce neopravení chyby v psaní odkázal žalovaný na své rozhodnutí a uvedl, že uvedená chyba v rozhodnutí o zajištění nemá žádný vliv na daňové řízení a zákonnost rozhodnutí v něm vydaného. Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dle protokolu o místním šetření č. j. 35924/2010-176500-032 ze dne 25. 9. 2010 provedl Celní úřad Praha D8 téhož dne místní šetření na tržnici v areálu x, (dále jen „místní šetření“). V rámci místního šetření byly v prodejním stánku č. 51.52 a přilehlém přívěsném vozíku nalezeny vybrané výrobky – lihoviny, které byly žalobkyní skladovány (resp. i nabízeny k prodeji). Vzhledem k tomu, že u některých lihovin vzniklo podezření, že nebyly řádně zdaněny, byly rozhodnutím č. j. 35924-4/2010-176500-032 vydaným Celním úřadem Praha D8 dne 25. 9. 2010 zajištěny. Vzhledem k tomu, že u části zajištěných vybraných výrobků nebylo v rámci navazujícího řízení dle Celního úřadu Praha D8 prokázáno zdanění, byly zjištěné podklady a spisový materiál postoupeny dne 1. 8. 2011 správci daně k daňovému řízení a případnému doměření spotřební daně. Dne 10. 1. 2012 vydal správce daně rozhodnutí, jímž byla žalobkyni vyměřena z nezdaněných lihovin spotřební daň z lihu za zdaňovací období září 2010 ve výši 11.115,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2013 zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. V rámci odvolacího řízení navrhla žalobkyně rovněž provedení důkazu – odběru vzorků z lihovin obsažených v PET lahvích za účelem zjištění jejich totožnosti s lihovinami v již zdaněných kanystrech ve vlastnictví žalobkyně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůvodnil žalovaný neprovedení důkazu navrženého žalobkyní tím, že rozbor odebraných vzorků by nemohl vést ke ztotožnění lihovin v PET lahvích s lihovinami v kanystru (a ke kanystru se vztahujícímu daňovému dokladu), jelikož rozбором vzorků lze dokázat pouze skutečnost, že jde o lihoviny stejného druhu, nikoli že jde o lihoviny ze stejného zdroje. K námitce žalobkyně týkající se lihoviny označené jako borovička, která byla uvedena pouze v protokolu o zajištění, žalovaný uvedl, že tato lihovina byla nepochybně zajištěna a chybné označení v rozhodnutí o zajištění je toliko zjevnou chybou v psaní, která neměla na výrok správce daně žádného vlivu.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [s. ř. s.]). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Stěžejní námitkou žalobkyně je, že žalovaný neprovedl ji navržený důkaz – odběr vzorků z lihovin obsažených v PET lahvích za účelem zjištění jejich totožnosti s lihovinami v již zdaněných kanystrech. Tato námitka však není důvodná. Podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb. o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, na daňovém území České republiky se prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak. V případě žalobkyně byly tyto daňové doklady vázány ke konkrétním kanystrům dodaných lihovin. Tím, že žalobkyně skladovala lihoviny v samostatných PET lahvích (k nimž žádné daňové doklady neměla) znemožnila verifikaci svého tvrzení, že tyto lihoviny pocházejí ze zdaněných kanystrů. Soud souhlasí se žalovaným, že provedení žalobkyní navrženého důkazu by nebylo způsobitelné prokázat, že obsah konkrétní PET láhve pochází z konkrétního kanystru. Žalobkyně se tak vlastním přičiněním dostala do situace, kdy ohledně svého tvrzení nemohla unést důkazní břemeno, které ji, jako daňový subjekt, stíhá. Žalovaný tedy nikterak nepochybil, pokud odmítl provést důkaz navržený žalobkyní, přičemž svůj postup v napadeném rozhodnutí rovněž řádně odůvodnil. Argumentuje-li žalobkyně tím, že pokud jde o druh zajištěných lihovin, spokojil se žalovaný s jejím tvrzením, pak soud konstatuje, že na uvedeném postupu nevidí ničeho protizákonného, jelikož ze správního spisu je zřejmé, že v průběhu celého daňového řízení nebyli daňový subjekt a správce daně ve sporu, pokud jde o druhou příslušnost zajištěných lihovin a žalovaný neměl důvod, proč na podporu této nesporné skutečnosti provádět další nákladné dokazování.

Pokud jde o námitku spočívající v neodstranění chyby v rozhodnutí o zajištění lihovin, pak má soud za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil, že se jedná o zjevnou písařskou chybu. Její neodstranění opravným rozhodnutím pak nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému pak náklady nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, její zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. března 2015

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová